

A GUÈJA-GUÈJA

Ouèlla, a sposa, ère proprje bèlla fatte
cu l'ucchie ca parèvene doje stèlle,
na carnaggione ca parève latte
e, come na cerasa, la vucchèlla.
Ere na cosa avèramènte rara.
U spose, 'rnmèce, nun t'u sacce addì.
Vune brutte accusi
nen z'èra viste maje.
Nu vècchie pappuse,
sturte, scurciate, i pide appaja-paja;
ma tenève nu sacche de denare.
Ouanne ascìje da a chiese lu curtèje,
i guagliune, accusi come s'ause,
luculàrene apprime: «A sposa! A sposa!»:
doppe cagnaje a cose,
e se capuvutaje a guèja-guèja.
E s'ammujnaje tutta quanta a vije.
Ce fuje pure, pò, na prufezije
quanne na voce forte e scanesciute,
tutte na vota, lucculaje: «Chernute!»,